

Čj.: MSK 161431/2022
Sp. zn.: KPP/19876/2022/Kra
411.12 S5
Vyřizuje: Mgr. et Mgr. Hana Krátká
Odbor: Odbor kultury a památkové péče
Telefon: 595 622 740
Fax: 595 622 126
E-mail: posta@msk.cz
Datum: 2022-12-02

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:a stalo se
vykonatelným dne:
Krajský úřad Moravskoslezského kraje
dne: podpis:
-6-

Vypraveno dne: 7. 12. 2022

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor kultury a památkové péče (dále jen „správní orgán“), jako věcně a místně příslušný orgán státní památkové péče ve smyslu stanovení § 28 odst. 2 a § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“) a dále podle ust. § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), rozhodl v řízení o přestupku zahájeném z moci úřední dne 9. 8. 2022 podle § 78 přestupkového zákona a § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., památkového zákona, takto:

obviněný z přestupku, pan [REDACTED]

se uznává vinným

z neúmyslného spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona, kterého se dopustil dne 12. 3. 2022 v době minimálně od 9:00 do 10:16 hodin tím, že na pozemku pole v obci [REDACTED] u [REDACTED], před výrobní halou společnosti [REDACTED] procházel orníci s detektorem kovů, ačkoliv není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21 odst. 2 památkového zákona, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku provádění archeologického výzkumu v rozporu s ust. § 21 odst. 2 památkového zákona a

tímto spáchal

přestupek podle ust. § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona za což se mu ukládá:

- I. podle § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona **pokuta ve výši 10 000 Kč, slovy =deset tisíc korun českých=**
- II. podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, **povinnost uhradit náklady řízení**

o přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona, ve výši 1 000 Kč, slovy =jeden tisíc korun českých=.

Pokuta a náklady řízení jsou splatné do třiceti dnů ode dne, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, na účet Moravskoslezského kraje č. 70017-1650676349/0800, variabilní symbol 1100000024.

Označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu:

Odůvodnění

I.

Správní orgán dne 21. 3. 2022 obdržel od Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územního odboru Opava, obvodního oddělení Hradec nad Moravicí (dále jen „policie“ nebo „policejní hlídka“) „Oznámení přestupku“, jehož přílohou byl Úřední záznam, fotografická dokumentace (11 ks fotografií) a vyznačení místa pohybu detektorářů.

Přestupku se [redacted] (dále jen „obviněný“) dopustil tím, že „dne 12. 3. 2022 v době minimálně od 9:00 hodin do 10:16 hodin na pozemku pole v obci [redacted] před výrobní halou společnosti [redacted] spolu s dalšími osobami prováděl bez řádného povolení archeologický výzkum za užití detektoru kovů. Setřením policie bylo zjištěno, že obviněný nenalezl žádné předměty.“ Dále z úředního záznamu vyplývá, že přestupek oznámil na tel. linku 158 pan [redacted]

Po příjezdu policejní hlídky na místo přestupku, hlídka zpozorovala na poli celkem 5 mužů, kteří se různě pohybovali po poli s elektrickými detektory kovů. Po ztotožnění dle předložených dokladů byli muži hlídkou vyzváni k předložení povolení k provádění archeologického výzkumu na daném prostoru, kdy na tuto výzvu všichni shodně uvedli, že žádné povolení či oprávnění o provádění archeologického výzkumu nemají. Na následující otázku hlídky, zda při provádění hledání předmětů za užití elektrických detektorů kovů, našli nějaké předměty v ornici, opět shodně uvedli, že nic nenašli. Hlídce bylo následně umožněno prohlédnout zaparkovaná auta přítomných osob, kde nenašli žádný předmět, který by odpovídal popisu archeologického nálezu. Byla provedena fotodokumentace jak přítomných osob, tak jejich vybavení a jejich vozidel. Přítomní byli policejní hlídkou poučeni o tom, že v jejich jednání je spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona. Podezřelé osoby tomuto poučení porozuměly a následně místo opustily.

Součástí oznámení přestupku je 11 fotografií:

Foto 1 – celkový pohled na pole u haly společnosti [redacted] a obcí [redacted] kde se pohybovali podezřelí s detektory kovů

Foto 2 – celkový pohled na pole u haly společnosti [redacted] a obcí [redacted] kde se pohybovali podezřelí s detektory kovů

Foto 3 – osoby podezřelé z neoprávněného archeologického průzkumu i s detektory kovů a nářadí

Foto 4 – pohled na zařízení a nářadí, které měli podezřelí k dispozici

Foto 5 – pohled na zařízení a nářadí, které měli podezřelí k dispozici

Foto 6 – pohled na zařízení a nářadí, které měli podezřelí k dispozici

- Foto 7 – pohled na zařízení a nářadí, které měli podezřelí k dispozici
Foto 8 – pohled na vozidla odstavená v blízkosti místa kde se podezřelí pohybovali
Foto 9 – pohled na vozidla odstavená v blízkosti místa kde se podezřelí pohybovali
Foto 10 – pohled od zavazadlového prostoru jednoho z vozidel
Foto 11 – pohled od zavazadlového prostoru jednoho z vozidel

Prvním úkonem v řízení bylo vydání příkazu (č. j. MSK 107965/2022) na základě ustanovení § 90 odst. 1 přestupkového zákona a § 150 správního řádu, jelikož správní orgán považoval skutkové zjištění za dostatečné. Obviněný však v zákonné lhůtě podal proti příkazu odpor (dne 22. 8. 2022 pod č. j. 112409/2022). Podáním odporu se příkaz zrušil a v souladu s ustanovením § 150 odst. 3 správního řádu, bylo pokračováno v řízení.

Správní orgán tedy následně oznámil obviněnému pokračování v přestupkovém řízení. Dále pak vyzval obviněného, aby podle § 36 odst. 2 správního řádu vyjádřil své stanovisko, navrhnul důkazy nebo učinil jiný návrh. Zároveň byl obviněný poučen, že dle § 80 odst. 2 přestupkového zákona, správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného. Žádost musí obsahovat vysvětlení obviněného, proč tento krok považuje za nezbytný z pohledu pro uplatnění jeho práv.

Dne 26. 9. 2022 bylo správnímu orgánu pod. č. j. MSK 127528/2022 doručeno „Vyjádření stanoviska“, kde obviněný uvádí:

„Dne 12. 9. 2022 mi bylo doručeno oznámení o pokračování v přestupkovém řízení č. j. MSK 120016/2022 a sdělují k tomu následující:

Dne 12. 3. 2022 jsem se pohyboval na pozemku pole v obci [redacted] před výrobní halou společnosti [redacted] kde jsem se procházel s detektorem kovů, nikoliv však za účelem nalezení předmětů, avšak k ověření funkčnosti opraveného detektoru kovů. Detektor kovů není v mém vlastnictví, patřil mému kamarádovi [redacted] který mi jej dal k opravě, jelikož pracuji jako elektrikář. Detektor kovu jsem opravil a v inkriminovaný den jsem jel s kamarády vyzkoušet funkčnost tohoto detektoru, abych ověřil, zda jsem provedl opravu správně. Tuto činnost jsem vykonával poprvé a vůbec mě nenapadlo, že bych touto činností, tedy vyzkoušením mnou opraveného detektoru, vykonával protiprávní jednání. Netušil jsem, že provádím archeologický průzkum, ke kterému je potřeba mít povolení. Kdybych tuto skutečnost věděl, nedovolil bych si to na daném místě vyzkoušet. Mrzí mě, jak celá tato situace dopadla.“

Správní orgán posoudil stanovisko obviněného a došel k tomuto názoru: Pokud obviněný pouze potřeboval vyzkoušet funkčnost přístroje, zřejmě nebylo nutné vyjždět mimo své bydliště, navíc na katastr jiné obce vzdálené zhruba 30 minut jízdy autem. Také nebylo nutné funkčnost přístroje zkoušet v přítomnosti dalších 4 osob, taktéž s detektory kovů. V neposlední řadě, pokud už by důvody procházení pole s detektorem kovů v obci [redacted] opravdu byly takové, jak tvrdí obviněný, nebyl důvod tuto skutečnost nesdělit přítomné policejní hlídce. V policejním záznamu však nic takového není uvedeno. Z tohoto důvodu se správní orgán kloní k názoru, že stanovisko obviněného je pouze účelové.

Správní orgán posuzoval jednání obviněného v souvislosti s těmito ustanoveními zákonů:

Dle ustanovení § 21 památkového zákona je oprávněn provádět archeologické výzkumy pouze Archeologický ústav Akademie věd České republiky. Ministerstvo kultury pak může na žádost a v odůvodněných případech po dohodě s Akademií povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen „oprávněná

organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.

Dle § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4. Správní orgán v tomto případě může uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč.

Dle § 23a odst. 1 památkového zákona movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, nejsou-li vlastnictvím státu nebo obce podle odst. 2 památkového zákona.

Dle § 13 přestupkového zákona je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný. Podle § 15 přestupkového zákona nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti.

Ve svém posouzení závažnosti skutku obviněného správní orgán vycházel z těchto podkladů:

- policejní úřední záznam s 11 fotografiemi
- vyjádření stanoviska k Oznámení o pokračování přestupkového řízení

II.

Po provedení dokazování správní orgán zhodnotil v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu veškeré podklady jednotlivě a zároveň ve vzájemných souvislostech, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Po právní stránce jednání obviněného naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. g) památkového zákona, tedy provádění archeologického výzkumu v rozporu s ustanovením § 21 odst. 2 památkového zákona, přičemž současně obviněný nespĺňuje ani požadavky podle § 21a odst. 2 památkového zákona. Za provádění archeologických výzkumů v rozporu s výše citovanými ustanoveními zákona o státní památkové péči může krajský úřad uložit podle ustanovení § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona pokutu až do výše 4.000.000,- Kč.

Dle ustanovení čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, v platném znění, je součástí právního řádu České republiky na úseku ochrany archeologického dědictví také Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná), a v souladu s touto jsou příslušné správní orgány povinny dle § 2 odst. 1 správního řádu postupovat. Cílem této Úmluvy je podle jejího čl. 1 odst. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Za tímto účelem se podle odstavce 2 téhož článku za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva a které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadá pod jurisdikci Stran. Podle odstavce 3 téhož článku se do archeologického dědictví zahrnují stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také jejich související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou. Podle článku 3 odst. 1 Úmluvy se Česká republika mj. zavázala za účelem zachování archeologického dědictví uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k doзору nad nimi tak, aby se zabránilo jakýmkoli nezákonným vykopávkám

nebo odstraňování součástí archeologického dědictví. Podle odst. 2 téhož článku Úmluvy se Česká republika zavázala též zajistit, aby vykopávky a další potencionálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že vykopávky jako velmi specifická a současně destruktivní forma provádění archeologického výzkumu, vyžadují výslovnou a pevně danou proceduru k získání oprávnění tyto vykopávky provádět.

Na tento závazek reagovala Česká republika tak, že dává oprávnění k provádění archeologických výzkumů přímo na základě zákona o státní památkové péči Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky, Praha v.v.i. a Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky, Brno v.v.i., jak to vyplývá z ustanovení 21 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Ostatní tuzemské osoby mohou provádět archeologické výzkumy pouze na základě povolení Ministerstva kultury a následně uzavřené dohody s Akademií věd České republiky o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů podle § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Po vstupu České republiky do Evropské unie byl okruh oprávněných subjektů rozšířen o státní příslušníky jiného členského státu Evropské unie, kteří splňují podmínky pro výkon této činnosti podle předpisů svého domovského státu a tuto skutečnost jsou schopni doložit, jak předpokládá zejména § 21a zákona o státní památkové péči ve spojení se zákonem o uznávání odborné kvalifikace. Jiné subjekty než výše uvedené, nejsou oprávněny archeologické výzkumy provádět.

Jednou ze základních vlastností archeologického dědictví je jeho neopakovatelnost. Již jednou zničená lokalita nikdy nepřinese zprávu, která v ní byla před jejím zničením obsažena. Nejde totiž jenom o fyzické zničení případných movitých nebo nemovitých archeologických nálezů, ale také o zničení vazeb mezi těmito nálezy navzájem a jejich vazby k okolí. Pouze takováto vazba může být vodítkem pro to, kdy, v jaké době a proč se daný nálezný používal, zdali nebyl následně používán k druhotnému účelu, který se lišil od původního účelu. Důvodem pro udělení speciálního oprávnění provádět archeologické výzkumy zejména destruktivní metodou, je tedy zánik archeologické situace, kterou již nelze obnovit.

Podle § 21 až § 21b památkového zákona klade právní úprava na osoby, které provádějí archeologické výzkumy, určité formální i věcné požadavky. Důvodem pro stanovení těchto požadavků je jak vnitrostátní, tak mezinárodní potřeba zajistit ochranu archeologického dědictví mimo jiné i tím, že provádění archeologických výzkumů může být svěřeno jen osobám, které mají nejen dostatečné přístrojové vybavení ale i vybavení odbornými znalostmi. Jak tuzemská, tak mezinárodní úprava požaduje, aby osoba, která provádí archeologické výzkumy, byla držitelem určitého povolení. Přitom touto osobou je subjekt, který nejen provádí vlastní průzkumné práce, ale především vyhodnocuje výsledky těchto průzkumných prací z hlediska archeologického dědictví. Tedy osobou, která má být držitelem zmíněného povolení, má být osoba, která provádí průzkumné práce a následně tyto průzkumy z hlediska archeologického dědictví vyhodnocuje.

Identifikace movitých i nemovitých nálezů může být prováděna různými technikami. Podle způsobu provádění rozlišuje Úmluva archeologické výzkumy prováděné destruktivními technikami a archeologické výzkumy prováděné nedestruktivními technikami. Archeologický výzkum prováděný nedestruktivní metodou je např. archeologický výzkum prováděný leteckým snímkováním nebo pomocí geofyzikálních metod, tj. radiometrickými, magnetometrickými a podobnými metodami. Z uvedeného vyplývá, že průzkum území detektorem kovů za účelem lokalizace archeologických pozůstatků je nedestruktivní metodou výzkumu, a to výzkumu archeologického, neboť jeho cílem byla lokalizace archeologických pozůstatků.

Archeologický výzkum by měl probíhat ve dvou základních fázích, a to terénní a zpracovatelsko-vyhodnocovací. Terénní fáze zahrnuje zejména postupné rozebírání archeologických situací, vyjímání movitých archeologických

nálezů ze situací, jejich uložení a evidenci. Z hlediska teoretického přístupu je třeba archeologický výzkum popsat jako proces vedený s cílem

- identifikovat soubory movitých a nemovitých archeologických nálezů, které jsou uloženy v zemi, popřípadě v zásypech kleneb, stropů či podlah stavebních objektů,
- dokumentovat prostorové rozložení těchto movitých či nemovitých nálezů a vazby a vztahy mezi nimi,
- provést interpretaci prozkoumaného komplexu primárních hmotných a nehmotných archeologických pramenů a na základě této interpretace rekonstruovat vývoj osídlení sledovaného prostoru.

Je jednoznačně prokázáno, že obviněný není oprávněnou organizací ve smyslu § 21 odst. 2 památkového zákona a ani není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2 památkového zákona. I přes tuto skutečnost uvedený den, tj. 12. 3. 2022 na poli v obci [redacted] před výrobní halou společnosti [redacted] prováděl průzkum detektorem kovů. Detektor kovů byl zaznamenán hlídkou policie, a ani obviněný jeho existenci nepopřel.

V daném případě obviněný zjevně prováděl činnost, která směřovala k cílenému vyhledávání kovových movitých archeologických nálezů (identifikace kovových předmětů na území archeologické lokality) a k rozebírání archeologických situací s cílem vyjmout kovové movité archeologické nálezy měl obviněný k dispozici rýč. Z hlediska výše uvedeného základního popisu cílů i fází archeologického výzkumu šlo zjevně o činnost, kterou lze označit jako dílčí fáze archeologického výzkumu, tedy jako archeologický výzkum.

Dle ustanovení § 23b památkového zákona může krajský úřad po dohodě s ministerstvem kultury vydat plán území s archeologickými nálezy v kraji. Jelikož Moravskoslezský kraj takovýto plán vytvořený nemá, je třeba, v souladu s výkladovou praxí soudů počítat s tím, že celé území Moravskoslezského kraje je územím s archeologickými nálezy. Skutková podstata přestupku archeologického výzkumu bez oprávnění je tedy naplněna již tím, že osoba s detektorem prochází krajinou za účelem něco nalézt.

Je jednoznačně prokázáno, že obviněný se dne 12. 3. 2022 v době minimálně od 9:00 do 10:16 hodin procházel s detektorem kovů a náčiním k výkopům v katastru obce [redacted]. Tuto skutečnost má správní orgán potvrzeno úředním záznamem policie, ani obviněný to policejní hlídce nepopřel.

Jelikož nebylo prokázáno a ani z doložených dokladů nevyplývá, že byl přestupek spáchán úmyslně; správní orgán konstatuje, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

Správní orgán posoudil rozsah a závažnost přestupku, jeho následky a rozsah způsobené škody ve vzájemných souvislostech a došel k následujícím závěrům:

Správní orgán má za jednoznačně prokázané, že obviněný dne 12. 3. 2022 v době minimálně od 9:00 do 10:16 hodin, chodil po katastru obce [redacted] s detektorem kovů a prozkoumával nad povrchem půdy. Při stanovení výše uložené pokuty vzal správní orgán v úvahu následující polehčující okolnosti. Obviněný prováděl neoprávněný archeologický výzkum poprvé a s policejní hlídkou spolupracoval. Na výzvu policie ukázal své vybavení a zavazadlový prostor automobilu, kterým přijel na místo a také po výzvě policejní hlídky zanechal své činnosti a z místa odešel. A taktéž zřejmě nenašel žádný nález a neporušil žádné související prostředí nálezu (tzv. nálezovou situaci). V neprospěch obviněného naopak svědčí fakt, že nepovolenou činnost prováděl v organizované skupině pěti osob a taktéž držení detektoru o kterém později uvedl že není jeho majetkem.

Při stanovení výše sankce pak také mimo jiné správní orgán přihlédl k tomu, jaké náklady si vyžádá opatřit si prostředky ke spáchání tohoto přestupku. Náklady na pořízení běžného hobby detektoru kovů se pohybují v rozmezí 3 990,- Kč až zhruba 40 990,- Kč. Náklady na zapůjčení detektoru představuje částka v rozmezí od 91,- Kč do 600,- Kč za jeden den s povinností složit kauci v rozmezí od 3 000,- Kč do 10 000 Kč. Při tomto určení vycházel správní orgán z nabídkových cen zboží a služeb dvou velkých internetových obchodů s pomůckami pro detektoráře (www.lovecpokladu.cz a www.detektorykovu.cz).

V souladu s ustanovením § 35, § 48 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 1 zákona přestupkového zákona, lze za přestupek uložit jako správní trest mimo jiné i propadnutí věci nebo jiné hodnoty, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena. Jestliže pachatel věc, která by mohla být prohlášena za propadlou, před uložením propadnutí věci zničí, poškodí, zcizí, zatají, učiní neupotřebitelnou nebo zužitkuje, nebo jestliže jinak propadnutí takové věci zmaří, může mu být uloženo propadnutí náhradní hodnoty až do výše, která odpovídá hodnotě takové věci.

Obviněnému již byla původním příkazem vyměřena nejvýše přípustná pokuta ve výši 10 000 Kč, a ačkoliv byl příkaz zrušen, nelze podle ustanovení § 90 odst. 3 přestupkového zákona obviněnému uložit vyšší výměru správního trestu. Pokud by však řízení proběhlo bez předchozího příkazu, byla by výše pokuty stanovena takto: V případě, že by policejní hlídka obviněnému detektor zabavila na místě, byla by mu následně uložena sankce pokuty podle ustanovení § 35 písm. b) přestupkového zákona a zároveň sankce propadnutí věci, která byla užita ke spáchání přestupku dle § 35 písm. d) přestupkového zákona. V případě, že detektor nebyl policejní hlídkou zabaven, a proběhlo by celé řízení (bez původního příkazu), byla by obviněnému vyměřena sankce pokuty ve výši 3 – 5 tisíc korun českých, navýšená o průměrnou cenu vybavení detektoráře, tedy o 20 000 Kč. Sankce nemá mít účinek pouze represivní, ale i generálně preventivní, tedy odrazující. V dané věci dospěl správní orgán k závěru, že uložená sankce tento odrazující účinek splní.

Uložená pokuta není pokutou zjevně nepřiměřenou, její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanoveném v ust. § 39 odst. 5 písm. b) památkového zákona v rozmezí do 4 000 000 Kč. Pokuta byla uložena zcela při dolní hranici sazby. Z výše uvedené pokuty je zřejmé, že tato nemá likvidační charakter a ani sám obviněný námitku takového charakteru ve svém vyjádření neuvedl.

Dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

Dle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

Správní orgán tedy v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil dále obviněnému povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Závěrem je nutno konstatovat, že je prokázáno že obviněný, prováděl archeologický výzkum pomocí detektoru kovů v katastru obce [redacted] ač k tomu není oprávněn. A svým jednáním pak mohl ohrozit veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví. A proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k Ministerstvu kultury, podáním učiněným na krajském úřadě, odboru kultury a památkové péče.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Ing. Karin Veselá
vedoucí odboru kultury a památkové péče